

KAPITEL VIII

Människans plats i världen – Begränsningar i vår uppfattning och tankeförmåga – Kunskap är kunskap om allt – Relativitetens och skalans principer – Tretalets lag – Fyra materietillstånd – Vi är blinda för den tredje kraften – Sjutalets lag – Stigande och fallande oktaver – Att iakttaga intervaller – Skapelsens stråle – Det absoluta vilja – Skapelsens stråle som ett redskap för nytt tänkande – Ett särskilt språk – Skapelsens stråle som en oktav – Det organiska livet på jorden – Att nära månen – Kosmiska inflytanden – Månens mekaniska inflytande – Inflytanden och varats tillstånd – Planetinflytanden och väsen – Befrielse från lagar – Möjlighet till utveckling – Människan som del av det organiska livet – Studiet av lagar – Rättvisa och orättvisa – Lagar som tillhör människan – Att arbeta mot naturen – Att studera kosmologiska ideer som hjälp till själverinring – Tretalets lag och skapelsen – Krafternas genomgång – Tre strålningsoktaver – Vätetabellen – Materiens olika nivåer – Sidoktaven – Möjlighet till evolution.

VI MÅSTE TALA OM MÄNNISKANS PLATS I VÄRLDEN, ty från och med nu måste vi alltid studera människan i samband med sin plats, eftersom det är mycket som rör oss, som rör det som är möjligt för oss och det som är omöjligt, som har med detta att göra.

I första föreläsningen sade jag att vi måste studera människan och jämsides med detta studera den värld människan lever i, för att söka förstå varför människan är vad hon är och varför hon inte kan vara annorlunda. Vi kan inte finna svar på alla dessa frågor, om vi studerar människan skild från den värld hon lever i. I en viss mening motsvarar människan världsalltet; samma lagar verkar i henne, och vi skall finna att det är lättare att förstå några av dessa lagar genom att studera människan, medan vi kan förstå andra lagar bättre genom att studera världsalltet.

Men allra först måste vi inse begränsningarna i vår uppfattning och tankeförmåga; så detta studium innefattar också studiet av våra begränsningar. Systemet utvidgar vår kunskap väldigt mycket, men det kan inte göra underverk. Om vi försöker tänka på världen som skild från oss själva och se den som den är, också från den fysiska synpunkten med hjälp av teleskop eller mikroskop, inser vi hur begränsade våra uppfattningsförmågor är, ty de begränsas av storleken. Och vår förmåga till mental syn är

oändligt mer begränsad. Även om vi kom i kontakt med källan till full kunskap, skulle vi, sådana vi är, inte kunna taga emot den eller använda den, ty visserligen kan vi veta mer än vi vanligen vet, men det finns en bestämd gräns inom oss – i vårt tänkande. Vi måste alltså veta alla våra begränsningar, och sedan, när vi vet vad vårt redskap förmår, kommer vi att veta vad vi kan få. Den första idén i detta system är att vi kan i en viss utsträckning förbättra detta redskap för kunskapsförvärv – detta är idén om självförbättring.

Som ni kanske minns, sade jag att från detta systems synpunkt kan endast kunskap om det hela betraktas som kunskap, ty kunskap om en del utan dess förhållande till det hela är inte kunskap utan okunnighet. Vi *kan* ha denna kunskap, men vi inser inte och förstår inte att i förhållande till allting börjar kunskapen med kunskapen om det hela. Tag till exempel den här tändsticksasken. Om jag tittar på den genom en smal springa, ser jag endast en liten del av den och får aldrig föreställningen om tändsticksasken som en helhet. Det är detsamma med allt. Nästan allt vi kallar kunskap är egentligen inte alls kunskap, eftersom det endast är kunskap om en liten del utan kunskap om den plats denna del har i helheten.

Det finns en bok med aforismer där det står: “Att veta betyder att veta allt. Att veta en del om något betyder att icke veta. Det är inte svårt att veta allt, ty för att kunna veta allt behöver man veta mycket litet. Men för att veta detta lilla måste man veta ganska mycket.” Vi måste alltså börja med “ganska mycket”, med idén att komma till detta “mycket lilla”, som är nödvändigt för att veta allt.

Kunskap om allt är möjlig med tillämpning av två principer: relativitetens och skalans principer. Om vi talar om världen, är det nödvändigt att veta allt om världen, och vi kan veta allt vi behöver veta om den, om vi fattar saker i olika skalor. Vi kan veta mycket mer än vi i vanliga fall vet, om vi studerar saker, som i storlek kan jämföras med oss och står i ett förhållande till oss, i en skala och saker, som är oss mer avlägsna och inte står i något bestämt förhållande till oss, i en mindre skala, mer abstrakt. På detta sätt kan vi få all den mängd kunskap vi behöver utan att lära oss för mycket, och denna kunskap omfattar mycket få onödiga saker, ty om vi lär oss allt utan urskillning, kommer vi inte att veta det nödvändiga.

Till exempel känner ni ert eget hus i en skala, som motsvarar er kropp, men den stad ni bor i känner ni i en mycket mindre skala. Några stadsdelar känner ni väl, andra mindre väl, men det finns ingen del, som ni känner så väl som ert eget hus. Och England känner ni i en ännu mindre skala, Europa i en ytterligare mindre skala och så vidare.

Nu skall jag påminna er om vad jag sade i den första föreläsningen beträffande studiet av världen och de två grundläggande lagar som styr den,

och jag skall påpeka för er vad ni måste minnas och hur ni måste minnas det. Dessa universella lagar övergår faktiskt vår tankeförmåga, så hur mycket ni än vill studera dem, kommer ni inte att förstå mycket mer än ord. Men även detta är nyttigt. Med hjälp av dessa ord kan ni göra om era uppfattningar om världsalltet och sätta människan på sin rätta plats i förhållande till olika världar.

Det första ni skall komma ihåg är det som sades om tretalets lag – att allting i världen, alla energiytringar, allt slags verksamhet, antingen i världen eller i människans liv, antingen inre eller yttre, alltid är yttringar av tre krafter, som existerar i naturen. Dessa krafter kallas den aktiva, den passiva och den neutraliserande, eller första, andra och tredje. Man måste förstå att de inte skiljer sig från varandra såsom aktivitet och passivitet skiljer sig i vår vanliga uppfattning av dessa termer. Aktiva och passiva krafter är båda aktiva, ty en kraft kan inte vara passiv. Men det finns en viss skillnad ifråga om deras aktivitet, och denna skillnad utgör all den mångfald av fenomen som finns i världen. Dessa tre krafter arbetar tillsammans, men en av dem överväger i varje sammansättning. Samtidigt kan varje kraft, som nu är aktiv, bli passiv eller neutraliserande i nästa stund, i en annan trekraft. När tre krafter möts, händer saker. Om de inte kommer samman, händer inget.

Enligt detta synsätt måste också materien ha vissa bestämda benämningar efter den kraft som arbetar genom den – antingen den är organisk eller oorganisk, ett kemiskt grundämne eller en förening. När aktiv kraft går igenom något slags materia, kallas denna kol. När passiv kraft går igenom den, kallas denna syre. När neutraliserande kraft verkar genom den, kallas denna kväve. Och när materien fattas utan avseende på den kraft som verkar genom den, kallas den väte. Till att börja med skall dessa namn användas endast som etiketter. Tretalets lag inför således relativiteten i vår definition av materien, ty i stället för ett slags järn har vi fyra slags järn, i stället för ett slags koppar fyra slags koppar och så vidare. Fader, moder, son: kol, syre, kväve. Familjen är väte. Sonen är begynnelsen till en ny familj.

Med det vanliga tänkandet inser vi att det finns två krafter – verkan och motstånd, positiv och negativ elektricitet och så vidare. Men i detta medvetenhetstillstånd inser vi inte att *tre* krafter alltid är närvarande i varje händelse, i varje fenomen, och att endast ett sammanstrålande av tre krafter kan alstra ett skeende. Två krafter kan inte alstra något – de kan endast snurra runt varandra utan att det ger något resultat. Det tar lång tid att börja se tre krafter i tingen – av någon orsak är vi blinda för tredje kraften, även om vi kan iakttaga den i många kemiska reaktioner och biologiska fenomen. Också när vi fullt ut förstår att inget kan hända utan att

alla tre grundämnena är närvarande, är vi benägna att glömma eller bortse ifrån det vad oss själva beträffar. Fullt ut iakttar vi inte ens två krafter, och vi väntar oss i allmänhet att något skall hända, när endast en kraft är tillstädes. Senare skall ni se att om ni vill framkalla en viss verkan eller en viss verksamhet och det fattas en kraft, får ni inget resultat. I vissa fall kan det vara passiv kraft, och då händer ingenting, ty om det inte finns passiv kraft, finns det inget material. I andra fall kan aktiv kraft eller neutraliserande kraft fattas, och då kan man heller inte göra något.

Om ni försöker finna yttringar av den första och den andra kraften, kan ni ibland finna yttringar av den tredje. Det kräver iakttagelse, och det kan inte bevisas annat än av oss själva. Inom psykologin kan mycket förklaras med nödvändigheten av den tredje kraften. Detta förklarar också varför vi inte kan "göra" – vi kan inte föra in den tredje kraften. Och utan den tredje kraften kan ingen verksamhet ske eller sker den på annat sätt än vi avsåg att den skulle ske.

Ibland ser vi den neutraliserande kraften men tar miste på dess natur. Till exempel ser vi den ofta som resultat, när den i själva verket finns till före den första och den andra. Vi misstar oss ofta om trekrafter, men det är mycket nyttigt att tänka på det.

F. Är de tre krafterna yttre – utanför en själv?

S. De finns inom er och utom er, i vår skala, i planetär skala, i universell skala, i alla skalor.

F. Skulle ni kunna ge oss ett exempel på hur de verkar?

S. Antag att ni vill studera något. Ni har ett material, nya ideer och så vidare, men samtidigt har ni ett motstånd mot detta studium, eftersom vissa "jag" vill det och vissa andra "jag" inte vill det. De representerar de aktiva och passiva krafterna. Antag att detta studium framkallar något slags känsla i er; denna känsla verkar som neutraliserande kraft, och då kan ni studera. Om känslan inte inställer sig, kommer de "jag" som vill och de "jag" som inte vill att fortsätta gräla, och då händer ingenting.

Tretalets lag förklarar mycket som inte kan förklaras på det vanliga sättet, eftersom vi vanligen tänker på endast en kraft. Mycket sällan beaktar vi den andra kraften, motståndet, aldrig den tredje kraften. Vid all beräkning av verksamheter är det dock nödvändigt att beakta alla tre krafterna.

F. Är nödvändigheten den tredje kraften? Så många beslut synes avgöras genom nödvändigheten.

S. Och många andra avgöres genom det som inte är nödvändigt. Folk kan alltid klara sig utan nödvändigheter, men att klara sig utan onödigheter är mycket svårare. Man kan alltså inte säga så. Men man måste inse att man inte kan tala om den tredje kraften utan att ange den första och den andra.

F. Kan vi studera tretalets lag för att se varför våra ansträngningar inte lyckas?

S. Mycket nyttigt ibland. Ibland kan ni se att människor förlorar alla resultaten av sina ansträngningar på grund av att de är ovetande om tretalets lag och inte lyder den. Antingen räknar de inte med motståndet eller räknar de inte med sin aktiva kraft – jag talar nu om en trekraft, där den tredje kraften är förhanden. Mycket egendomliga fenomen inträffar, när skillnaden mellan krafter är för stor – resultatet verkar vara något helt annat än det väntade. Antag att ni vill göra något visst men inte räknat med motståndet. Er avsikt möter mycket starkt motstånd, och resultatet, när det kommer, blir något helt annorlunda än det önskade.

I arbetet kan ni se två krafter: systemets ideer och ert eget motstånd, er egen sömn. I varje särskilt fall inträder en viss tredje kraft och hjälper antingen den ena eller den andra sidan.

F. Vad har det för praktiskt värde att studera krafter?

S. Bakom alla ting finns det kosmiska lagar. Ni kan inte förstå varför saker händer på det ena eller andra sättet, om ni inte har någon uppfattning om dessa lagar.

F. Om ni tar händelser i stället för materia, kan ni då säga att de är av olika slag enligt den kraft som verkar genom den?

S. De är olika allt enligt den *trekraft* de verkar igenom. Till exempel vet vi alla hur samma mening, samma ord, kan ha olika innebörd allt efter den som yttrar dem. Eller rent av kan samma människa uttala samma ord vid olika tillfällen, och innebörden blir annorlunda.

Vi kan finna läran om de tre krafterna eller de tre *gunaerna* i sankhya-filosofin, men i den existerande litteraturen har den allvarligt försämrats, ty där talar man om att varje guna eller kraft alltid förblir densamma, då däremot från systemets ståndpunkt aktiviteten, passiviteten eller den neutraliserande förmågan hos varje kraft framträder endast i förhållande till de två andra krafterna.

Det kan finnas sju sammansättningar av krafter, varav en är ofattbar för människans tanke, eftersom i denna trekraft varje kraft innehar varje plats.

Trekrafter avser skeenden, så om vi talar om varje skeende för sig, antingen det är stort eller litet, måste vi förstå till vilken trekraft ettvar av dem hör. Men ett eftervarannat av skeenden löper enligt sjutalets lag eller oktavernas lag. Sjutalet lag måste man förstå och komma ihåg från intervallernas synpunkt. Kortfattat uttryckt betyder sjutalets lag att ingen kraft någonsin verkar ständigt i samma riktning: den verkar en viss tid, minskar sedan i intensitet och antingen ändrar riktning eller genomgår en inre förändring. I varje oktav – det vill säga en period mellan ett visst vibrations-tal och antingen dubbla eller halva det talet – finns det två ställen, där

vibrationerna eller, för att uttrycka det exaktare, energiyttringarna, som pågår i rum eller tid eller i båda, genomgår en viss förändring, saktar av och sedan börjar om på nytt. Om det icke inträffar ytterligare en chock på dessa ställen, ändrar oktaven riktning. Denna uppmätta oregelbundenhet i vibrationstalen beräknades och nedlades i en viss formel. Denna formel, som uttrycker en kosmisk lag, tillämpades senare på musiken i form av -skalan. Sjutalets lag visar att ingen kraft kan utvecklas i en enda riktning och visar de ställen där dessa förändringar eller avsaktningar inträffar.

F. Är det på grund av hinder i intervallerna?

S. Det är på grund av intervallerna. Hinder är normala; varje energi utvecklas bland hinder.

F. Ändras linjen alltid i en enda riktning?

S. Nej, i vilken riktning som helst. När det "händer" saker, kan man aldrig vara säker på riktningen. Människor 1, 2 och 3 kommer aldrig dit de vill; det kan ske endast av slump. Vi tror att när vi aldrig kommer dit vi vill, är det ett undantag; vi inser inte att det är en lag. Vi kan inte lita till att slumpen ger de rätta chockerna i de rätta ögonblicken.

F. Är denna process ändlös?

S. Man kan inte föreställa sig en kraft, som verkar obegränsat. Den verkar enligt den energimängd som finns. Men återigen: oktaver är av olika slag – de kan vara fallande eller stigande. En stigande oktav ligger mellan ett visst vibrationstal och dubbla det talet. En fallande oktav ligger mellan ett visst vibrationstal och halva det talet. När vi talar om ett efterväntat skeenden, måste vi alltså veta om stigande och fallande oktaver. Utan att veta om det är en fallande eller stigande oktav är det omöjligt att förstå det, och detta är vad som händer i det vanliga tänkandet, ty man studerar stigande oktaver och tar dem för fallande och tvärtom.

F. Skulle ni kunna ge ett exempel på hur man tar en fallande oktav för en stigande?

S. Antag att vi träffar på vildar; vi tror vanligen att de är primitiva och att det är från sådana primitiva människor, som civilisation och kultur utvecklas. Men vi inser inte att de i de allra flesta fall är avkomlingar av civiliserade människor. Mycket ofta tar vi urartning för utveckling.

Det är lättast att iakttaga sjutalets lag i människans handlingar. Man kan se, när människor gör något visst – studerar, arbetar –, efter någon tid, att deras ansträngningar utan synbar orsak minskar, arbetet saktar av och, om någon särskild ansträngning inte göres i ett givet ögonblick, linjen ändrar riktning. Det blir en liten men verklig förändring i den inre styrkan. Sedan, efter någon tid, avtar kraften återigen, och om det inte heller då sätts in någon särskild ansträngning, ändras riktningen. Den kan ändras helt och hållet och gå i rakt motsatt riktning men alltjämt förefalla vara

densamma. Det finns många skeden av mänsklig verksamhet, vilka svarar mot denna beskrivning. De inleds på ett sätt och fortfar sedan omärkligt på exakt motsatt sätt. Om dessa intervaller är kända och om en metod för skapande av en särskild ansträngning eller anordning sätts in i dessa intervaller, är det möjligt att slippa avbrott i oktaven. Allt sker i oktaver; ingen vibration, ingen rörelse, ingen verksamhet kan löpa på något annat sätt. Skalorna varierar, så dem kan vi inte följa, men vi kan se deras resultat, resultaten av sjutalets lag. Även organismens inre fysiska arbete lyder denna lag.

Med vissa slags ansträngningar kan vi frambringa dessa felande halvtoner, fylla intervallerna och på detta sätt förändra vår maskins arbete. Exempelvis kommer ni senare att få se hur ansträngningen att minnas oss själva förändrar mycket i vår organisms kemi.

F. Om man upptäcker ett intervall i en viss handling, är det då sannolikt att det fortfar att upprepas?

S. Om ni kunde finna exempel, vore det lättare att tala om det. Allmänt gäller att, om inget göres, intervallet ökar med varje oktav på samma ställe.

F. Ni talade om själverinringens oktaver...

S. Inte riktigt. Jag sade att om ni arbetar, kan ert arbete gestalta sig i oktaver och får då intervaller. Om ni inte vet var intervallerna uppstår, kommer ert arbete att förändras. Men vi kan inte tala om oktaver med avseende på själverinring, eftersom det hos oss endast börjar och sedan rinner ut i sanden. Om vi lyckas med två, tre toner, är det bra. Vi har inte tillräcklig utgångsenergi. Likväl måste vi börja från början om och om igen, tills vi åstadkommer en oktav. Vi måste börja på nytt varje dag: *do, re; do, re, mi...* Det dröjer länge, innan vi kommer förbi *mi*.

F. Vad händer, om man når fram till *mi*?

S. Då stannar man och går tillbaka. Längre kan man inte komma över intervallet. Men efter en tids studium kommer man att kunna skönja intervallerna. Man kommer att veta att ett intervall närmar sig i någon del av ens arbete.

F. Måste man för att se oktaver försöka följa en serie händelser inom sig?

S. Inte en serie händelser, men man kan se intervaller, om man börjar göra något, lära sig något. Man kommer att se hur en verksamhet pågår någon tid i en viss riktning och sedan avviker från sin ursprungliga bana.

*

Vi håller nu allt detta i minnet, när vi kommer till studiet av världslalltet, för att bestämma vad världen är för människan.

Människan lever på jorden, men jorden är en av planeterna i solsystemet.

met, så människan hör också till planetvärlden. Jorden innehar en särskild plats i solsystemet, så vi kan säga att vi också hör till solen. Solen är en av stjärnorna i Vintergatan, så på sätt och vis hör vi också till Vintergatan. Sedan förstår och medger den vanliga vetenskapen att det finns andra galaxer, som är både lika och olika vår egen, så vi hör också till den värld som alla galaxer sammantagna utgör. Astronomiskt sett kan vi inte gå längre, men filosofiskt kan vi tänka oss ett tingens tillstånd, där allt är ett, liksom ett äpple är ett. Detta tillstånd kallar vi det absoluta. Alla galaxer, vår galax, vårt solsystem, planeterna, jorden och månen, vilken finns inom jordens inflytelsesfär, befinner sig alltså alla i det absoluta.

Det absoluta skapar faktiskt endast den värld som är näst i ordningen, och det absolutas vilja manifesterar sig inte bortom värld 3. Efter hand som antalet lagar ökar, blir de alltmer mekaniska och sammansatta, och det absolutas vilja kan inte tränga igenom den mellanliggande mekaniciteten och manifesterar sig i de lägre världarna. Men den sätter klotet i rullning, så att säga. Försök att tänka på det – det är mycket viktigt.

F. Varför skulle inte det absolutas vilja fylla allt?

S. Det finns sådant som är omöjligt också för det absoluta. Vi tror ju att om det absoluta är ett sakernas tillstånd som alltings upphov tillhör, så kan det absolutas vilja göra allt. Men det finns vissa saker, som det absoluta inte kan göra, ty det begynner med att skapa vissa lagar; dessa lagar skapar andra lagar, och dessa åter andra lagar. Det absoluta skapar endast den första ordningen av lagar. Om det vill låta sin vilja framträda på vår nivå, måste det förinta alla dessa lagar. Vi omges och styres av mängder av mekaniska lagar; när vi börjar inse detta, inser vi också att det är omöjligt för det absolutas vilja att inträda på vår nivå. För att göra detta skulle det absoluta behöva förinta alla mellanliggande världar, eftersom allt beror på de lagar som styr dessa. En liten förändring skulle betyda att hela skapel-sens stråle förintades.

Vi kan i viss mån förstå detta genom analogi. Om vi fattar människan såsom det absoluta och söker finna de yttersta gränser hon kan nå inom sig med sin vilja, behöver vi endast en yttlig kännedom om människans fysiologi för att besvara denna fråga. Människans vilja (fattad i villkorlig bemärkelse) kan styra hela kroppens, enstaka lemmars och vissa organs rörelser och andningen. Om människan koncentrerar sin uppmärksamhet på sin nästipp, börjar hon känna av den. Med denna koncentration kan hon även framkalla en svag förnimmelse i vissa vävnader. Men hon kan på intet sätt visa sin vilja gentemot någon enskild cell i sin kropp; därtill är cellerna för små. Människan kan visa sin vilja endast gentemot *vävnader*; gentemot celler kan hon inte längre visa den.

Om vi fattar människan såsom analog med det absoluta, motsvarar väv-

nader värld 3 och celler värld 6.

Eller en annan analogi. En arkitekt ritlar ett hus och överlämnar ritningen till byggmästaren. Därefter kan han inte blanda sig i hur murarna utför sitt arbete eller hur husets invånare lever sitt liv, sedan huset byggts, även om han skulle tycka illa om hur dessa människor uppför sig.

Sök förstå att varje nivå för med sig fler lagar oberoende av de andra nivåerna. Arkitekten har överlämnat sin ritning och gjort sitt med huset. Det är mycket som inte ingick i hans ritning, målarnas arbete, husets invånare, människor, hundar, katter, möss och så vidare. Det handlar om att förstå principen. Det är mycket som tillkommer på varje plan oberoende av den ursprungliga ritningen.

Värld 1	Det absoluta	1	
Värld 3	Alla världar	3	
Värld 6	Alla solar	6	(3+3)
Värld 12	Solen	12	(3+6+3)
Värld 24	Alla planeter	24	(3+6+12+3)
Värld 48	Jorden	48	(3+6+12+24+3)
Värld 96	Månen	96	(3+6+12+24+48+3)

Det finns inget nytt i skapelsens stråle, inget som ni inte vet, det är endast fakta som är annorlunda ordnade. Att ordna sitt material på visst sätt är nödvändigt för att lösa ett problem vilket som helst, och det sätt varpå detta göres innefattar i sig en förståelse av hur detta problem skall lösas. Skapelsens stråle är alltså ett slags ställande av problemet hur man skall definiera människans plats i världen. Detta betyder icke endast människans exakta plats utan också förhållandet mellan denna plats och så många hållpunkter som möjligt.

Skapelsens stråle är en hjälp, ett redskap eller en metod för ett nytt tänkande. Vi känner till människans indelning i sju kategorier, och allt annat borde indelas på samma sätt. Det vanliga tänkandet indelas i tänkande 1, 2 och 3. Tänkande 1 är huvudsakligen imitativt; tänkande 2 är mer känslomässigt, bygger på tycken för och emot; tänkande 3 är teoretiskt, logiskt tänkande, vilket duger gott, där det är på sin plats, men blir alldeles felaktigt, när det tillämpas på sådant som övergår dess förmåga. Detta är allt vi vet i det vanliga livet. Från skapelsens stråle börjar tänkande 4, och detta måste man söka förstå. Skapelsens stråle är inte en ytterligare teori liksom andra teorier ni känner till; den är en viss omgruppering av det material ni redan har. Och tänkande 4 är ett tänkande, som undan för undan upphäver alla motsägelser. Med tänkande 3, oavsett vad det avser, finner man genast en annan teori, som motsäger den teori man först har.

Med tänkande 4 kommer man (inte med en gång utan gradvis) fram till en viss förståelse för att det är möjligt att tänka utan motsägelser, att förstå att motsägelser egentligen inte är motsägelser.

Det vanliga tänkandet rymmer många motsägelser. Om vi till exempel ser på världen, tror vi antingen att det finns något slags gudomlig vilja, som skapar och uppehåller allt eller att saker bara händer av sig själva. Ett annat exempel på det vanliga tänkandet är vilja kontra mekanicitet eller förutbestämelse kontra slump. När man studerar skapelsens stråle, inser man att den innehåller allt detta. Alla dessa åsikter är riktiga i någon bemärkelse, och skapelsens stråle innefattar dem alla. Det finns en teori om att det mänskliga tänkande vi känner inte kan uppfinna en fullkomlig lögn. Det kan inte uppfinna något, som inte har något med sanningen att göra. Allt det mänskliga tänkandet kan utfinna återger någon del av sanningen. Om en människa till exempel försöker rita ett nytt djur, tar hon delar av djur hon redan känner till, ty hon måste använda material hon hämtar från sin verkliga iakttagelse av livet. Skapelsens stråle visar er hur alla varandra motsägande teorier om förutbestämmdhet eller frihet, valfrihet, gudomlig vilja, mekanicitet och så vidare kan förenas i ett enda system, hur dessa synsätt, som ettvarter visar en fasett av sanningen, i sin helhet inte motsäger varandra. I ett sammanhang är en sak rätt, i ett annat sammanhang är en annan sak rätt, men var och en av dem blir fel, om den tillämpas på det hela. Senare får ni se att vissa saker inte kan tillämpas på det hela, eftersom det hela inte är ett – det är alltför mångskiftande och mångsidigt. Skapelsens stråle visar också detta.

För närvarande är studiet av skapelsens stråle och av världsalltets lagar ännu inte kunskap – det är endast språk; men med detta språks hjälp blir vi i stånd att tala om många olika ting för vilka det vanliga språket saknar ord, uttryck, anknytningar mellan ting. När ni studerar detta nya språk, förstår ni tingens förhållande till varandra, ty det knyter samman allt – allt vi vet eller måste veta och kan vara intresserade av att veta i världen. Detta språks värde består i att man, då man använder någon term ur det, förklarar inte bara vad detta föremål är och vilken plats det har i sin omedelbara omgivning, utan också visar dess plats i hela världsalltet.

Om man fattar skapelsens stråle som ett eftervartannat av skeenden, kan man betrakta den som en oktav. Den är en fallande oktav i bemärkelsen expansion (utbredning) och differentiation (särning). Första intervallet i denna oktav fylls av det absolutas vilja. Till fyllande av det andra intervallet, det mellan planeterna och jorden, skapades kosmiskt ett särskilt redskap. Detta redskap är det organiska livet på jorden. Det organiska livet på jorden fyller en mycket viktig uppgift i skapelsens stråle, ty det garanterar överföringen av energier och möjliggör för skapelsens stråle att

växa. Strålens växtpunkt är månen. Tanken är att månen till sist skall bli liksom jorden och jorden liksom solen; då skall en annan måne framträda, och så kommer växandet att fortsätta fram till en viss punkt. Men det ligger nog bortom vår fattningsförmåga.

Det organiska livet är ett slags mottagningsapparat för uppfångande och överföring av inflytanden, som kommer från solsystemets planeter. Samtidigt som det organiska livet tjänstgör som ett förbindelsemedel mellan jorden och planeterna, föder det månen. Allt som lever tjänar jordens syften; allt som dör föder månen. Detta låter konstigt i förstone, men när vi förstår de lagar som styr det organiska livet, inser vi att det bygger på en mycket hård lag, lagen om att en klass av levande varelser äter en annan klass. Detta icke endast gör det organiska livet självbärande utan möjliggör även för det att föda månen och att tjänstgöra såsom en överförare av energier. Således tjänar det organiska livet många ändamål – de större världarnas, planeternas, jordens och månens.

Frågan uppstår: hur kan vi bevisa detta? Vi kan senare finna vissa bevis genom analogi med människan, eftersom människan är uppbyggd på samma principer som skapelsens stråle. Det finns många saker, som vi inte kan objektivt bevisa, men vi kanske kan finna bevis genom att studera oss själva.

F. Varför går själen vid döden till månen?

S. Månen är hungrig.

F. Är inte också jorden hungrig?

S. Hela jordytan, dess sammansättning och byggnad, beror av det organiska livet. Jordan tar emot kroppen, ty den är vad den vill ha. Det beror på smak och aptit. Månen vill ha en sak, jorden en annan. Det är en mycket intressant tanke. Senare kommer ni att klarare se hur saker hänger ihop, hur en sak får en annan att växa. På det sättet överföres till månen vissa materier, som annars inte skulle ha kunnat nå den. Och de kommer fram i ett redan smält skick.

F. Vad är jorden? Lever den? Var slutar det organiska livet och börjar jorden?

S. Det organiska livet är något mycket bestämt – djur, växter, människor och alla mikroorganismer. Vad jorden beträffar, är den förvisso en levande varelse, men på en helt annan skala. Ingenting i naturen är dött. Endast somliga människor är döda.

F. Vad är det för slags förbindelse mellan det organiska livet och jorden?

S. Det finns många slags förbindelse. När ni till exempel andas in luft, är det en förbindelse.

Vi är här på jorden som del av det organiska livet. Det organiska livet står under vissa inflytanden, som kommer från alla planeter, och eftersom

vi är del av det, påverkar dessa inflytanden oss också. Vi står även under vissa inflytanden, som kommer från solen, vintergatan och kanske under inflytanden från alla världar, även om naturligtvis inflytanden från alla världar på en enskild människa är mycket små. Vi vet inte mycket om inflytanden, som kommer från månen, men vi vet att den fyller en mycket viktig uppgift i det organiska livet, och utan att förstå hur allt hänger samman och på vilket sätt människan på jorden hänger samman med planeterna och solen kan vi inte förstå människans ställning och hennes nuvarande liv sådant det är. Till exempel är det utan detta diagram omöjligt att förstå att människan lever på ett mycket dåligt ställe i världsalltet och att mycket som vi ser som orättvist, som vi gör uppror emot och försöker kämpa emot, egentligen är resultat av denna det organiska livets ställning på jorden. Om vi befunde oss på månen, vore det ännu värre; det finnes då ingen möjlighet till utveckling. På jorden finns en möjlighet till utveckling – vi kan utveckla vissa delar inom oss.

Mycket litet av planetära inflytanden når oss som individer. I allmänhet förnimms planetära inflytanden endast av människomassor; de svarar alltså för krig, revolutioner och dylikt. En enskild människa står mycket litet under planetära inflytanden, ty den del som kan påverkas av dessa är outvecklad. Denna outvecklade del är väsendet.

I viss mån står människan också under solens inflytande, och hon kan komma under mycket högre inflytanden, om hon utvecklar högre centra och får förbindelse med dem. Utveckling innebär alltså att man övergår från ett slags inflytande till ett annat slags. För närvarande står vi alldeles särskilt under månens inflytande. Vi måste bli allt mer medvetna för att komma under högre inflytanden.

F. På vilket sätt står vi under månens inflytande?

S. Månen fyller en mycket viktig funktion i vårt liv eller rättare sagt i det organiska livet på jorden. Månen styr alla våra rörelser. Om jag rör min arm, är det månen som rör den, ty utan månens inflytande kan det inte ske. Månen är liksom pendeln i en gammaldags klocka, och det organiska livet är liksom urverket, som hålls i gång genom pendeln. Månens påverkan på vårt liv är rent mekanisk. Den verkar genom sin blotta tyngd, och den mottar högre energier, som så småningom gör den levande. Minns ni de fyra slagen av energi: mekanisk energi, livsenergi, psykisk energi och medvetenhetsenergi? Månen verkar med mekanisk energi, liksom en väldig elektromagnet, som drar till sig själens materia. När den får denna materia, ändras dess temperatur. Månen befinner sig i ett mycket lågt tillstånd, mycket lägre än jorden.

All vår maskinmässighet beror på månen. Vi är liksom marionetter, som sätts i rörelse med trådar, men vi kan vara friare från månen eller

mindre fria. När vi förstår detta, kommer vi att förstå att vägen till större frihet går genom att icke vara identifierad, icke kräva hänsyn, genom att kämpa med negativa känslor och så vidare. För närvarande kan vi inte taga ett steg utan månens energi; trådarna kan inte genast klippas av, ty då skulle marionetterna helt enkelt falla omkull. Det är nödvändigt att först lära sig att röra sig. Alla sovande människor står under månens inflytande. De gör inget motstånd, men om människan utvecklas, kan hon med tiden klippa av några av de trådar som är icke önskvärda och öppna sig för högre inflytanden. På detta sätt kan hon bli fri från månen; om inte fullt ut, så åtminstone betydligt friare än hon nu är.

F. Kommer lägre inflytanden från månen?

S. Mer mekaniska inflytanden. Om människan står fullständigt under månens inflytande, är hon en maskin.

F. Menar ni att månen påverkar oss både fysiskt och psykiskt?

S. Det fysiska inflytandet är annorlunda; detta är normalt. Det är när månen börjar påverka våra tankar och känslor, som det är fel. Detta händer endast när människan är avskuren från högre inflytanden; men ingen annan än hon själv kan skära av henne från dem.

F. Kan ni berätta mer för oss om denna idé om att föda månen?

S. Först måste jag fråga er: vad innebär denna idé för er? Vilken är den främsta princip ni ser i den?

F. Jag förstår inte den främsta principen i den.

S. Ni kan ju betrakta den från olika håll också när ni hör talas om den första gången. När ni inser den rätta principen, blir allt klart. När jag först hörde om den, föreföll den förvisso mycket egendomlig, men samtidigt insåg jag att principen bakom den var att allt hänger samman, att tingen inte finns till skilda från varandra, att det organiska livet på visst sätt förbinder jorden och månen.

F. Är det egentligen månen, som vållar katastrofer genom att kräva viss föda för sitt eget vara?

S. Det är inte månen, som vållar katastrofer; vi bär själva skulden – det är ingen mening med att försöka anklaga månen. Antag att vi försummar att reparera en vägg och den rasar, vems är då felet? Den rasar på grund av fysiska lagar, men samtidigt kan det inte vara de fysiska lagarnas fel. Om kosmiska inflytanden faller i god jord, blir det inga katastrofer, liksom en vägg inte rasar, om vi reparerar den. Men givetvis kan det inträffa stora katastrofer, som inte påverkas av vår inställning.

F. Hur kommer det sig att planeterna påverkar människan som massa och inte som individ?

S. Därför att den del i människan som kan påverkas antingen är mycket liten och outvecklad eller alltför täckt av personligheten. Personligheten

avspeglar alla dessa inflytanden, och människan står under slumpens lag. Om människan levde i sitt väsen, skulle hon stå under planetinflytanden eller med andra ord under ödets lag. Huruvida detta vore till hennes fördel eller ej, är en annan fråga; det kan vara bättre i ett sammanhang och sämre i ett annat, men allmänt sett bättre. Planetstrålar kan inte tränga igenom personligheten.

Människor i massa påverkas av planetinflytanden i vissa delar av sig som alltid finns där. De flesta människor i en massa är människor 1, det vill säga människor som lever i instinkt- och rörelsecentra. Och den främsta drivkraften för människa 1 är efterrapning och inbillning. När människor står under efterrapningens och inbillningens makt, tar de mycket lätt emot mekaniska inflytanden; de börjar apa efter varandra, så det alstrar en stor verkan.

När människor lever som delar av massan, kan ingen hjälpa dem; de är då så blandade med varandra att man inte kan skilja en atom från en annan. På massans nivå är de alla desamma. Människor kan förvänta sig att möta gynnsamma inflytelser först när de höjer sig ur massan, inte dessförinnan. Inflytanden som påverkar massan är endast ogynnsamma; det är inflytanden som håller den nere. Det finns gynnsamma inflytanden, som hjälper enskilda människor att slippa ut, men de kan hjälpa endast människor som står något högre än massan. Vi *kan* påräkna hjälp, men endast på en viss nivå; ty vad vore våra ansträngningar värda, om någon kunde fatta oss vid öronen och draga oss upp? Om vi blir medvetna, är det detsamma som att äga vilja på en högre nivå; och om vi kan "göra", kan vi avskilja oss från många av dessa planetinflytanden, som påverkar massan. F. Är vårt mål att utveckla oss så att vi som individer kan komma under planetinflytanden?

S. Det blir inget individuellt inflytande, det blir i enlighet med er typ. Individuella människor är olika enligt sitt väsen. Människans väsen eller typ är resultat av planetinflytanden. Planeterna gör oss till vad vi är. Olika sammansättningar av planetinflytanden gör olika väsenden.

F. Ni sade att vi kommer under kosmiska lagar i den mån krig orsakas av planetinflytanden. Är det öde?

S. När jag svarar på frågor om vad öde är, tar jag endast det som egentligen kan kallas öde, men för många människor är ödet mycket mer omfattande. När de tas upp av någon stor rörelse, såsom politiska rörelser, krig, revolutioner, blir det öde för dem.

Det måste förstås varför vi talade om planetinflytanden, varför dessa nämdes och i samband med vad. Huvudtanken är att planetinflytanden kan vara mycket olika. Vårt tillstånd drar till sig och stöter bort planetinflytanden. Vi kan inte veta vad de är, vi kan veta endast vårt tillstånd. Om

ni minns er själv, kan ni draga till er goda planetinflytanden; om ni är mekanisk, drar ni till er fel inflytanden.

F. Är det de många lagarna, under vilkas inflytande vi står, som alstrar de olika "jagen" inom oss?

S. Ja, väldigt många. Krafter går genom människan, och hon uppfattar detta som hennes egna begär, sympatier, attraktioner. Men det är endast krafter, som genomgår henne från alla håll. Utgående från värld 3 når krafter människan och kan ge upphov till handlingar, inställningar, eller de kan förkastas. Vi kan studera endast de effekter de kan ge upphov till. Vi är intresserade av allt ur synvinkeln hur vi kan vinna på det, det övriga intresserar oss inte. Högre krafter eller högre inflytanden är normala, kosmiska; men vi kan öppna oss för att taga emot dem eller stänga av oss för dem. Om vi sover, är vi mer stängda för dem, och ju mer vi sover, desto mer stängda är vi. Om vi vaknar, öppnar vi oss för högre inflytanden.

F. Ni sade att vi står under slumpens lagar. Ur vilken källa till inflytande kommer denna lag? Kan vi bli fria från den?

S. Slumpen har många olika yttringar. De enklaste slagen börjar försvinna mycket snabbt, om vi är mer vakna. Men man kan inte fatta detta bokstavligt, denna lag är mycket stor och mångsidig. Det är en fråga om grader. Endast i det absoluta är tingen absoluta. För oss är det en lång trappa, och på varje steg uppför blir man friare. Om ni står där nere, kan ni inte tala om vad som kommer att hända, när ni står högst där uppe. Ni kan bara säga: "Om jag börjar arbeta för att blir friare från slumpens lag, skulle mitt liv då bli mindre kaotiskt? Säkert. Om ni har ett bestående mål, så blir ni friare från slumpartade mål. Glöm underverken! Varje ansträngning på en viss linje åstadkommer resultat på den linjen, även om det finns förbindelser.

F. Hur kan man frigöra sig från dåliga inflytanden?

S. Innan vi ens kan tänka på att "göra", måste vi söka förstå vad dessa inflytanden är. Det är ett misstag alla ständigt gör att tro att de kan "göra". Vi kan inte "göra", men om vi vet, kanske vi kan ändra något.

F. Eftersom vi inte har utvecklat våra högre centra, hur kan vi då taga emot de inflytanden som kommer från högre världar?

S. Vårt vanliga tillstånd är relativt; i våra bästa stunder är vi mottagliga för högre inflytanden. De når oss genom centra. Även om vi inte är i ständig förbindelse med högre centra, påverkar de oss, om de inte är alltför djupt begravda, och något lyckas nå oss genom dem.

F. Vilket är ändamålet med människans tillvaro?

S. Människan finns inte till i avskildhet, inte ens mänskligheten finns till i avskildhet, utan såsom en del av hela det organiska livet. Jorden behöver det organiska livet såsom helhet – människor, djur, växter. Skapelsens

stråle är en växande gren, och denna förbindelse är nödvändig för att grenen skall kunna växa vidare. Allt hänger samman, inget finns till åtskilt, och mindre ting, om de finns, tjänar något större. Det organiska livet tjänar planetens ändamål, det finns inte till för sig självt. En enskild människa är en högt specialiserad cell däri, men på den skalan finns inte en enskild cell – den är för liten. Våra vanliga synsätt är mycket naiva och människocentrerade; allt kretsar kring människan. Men människan är något mycket obetydligt, en del av en mycket stor maskin. Det organiska livet är en särskild kosmisk enhet, och människan är en enhet i denna stora massa av organiskt liv. Hon har möjligheten av vidare utveckling, men denna utveckling beror på människans egen ansträngning och förståelse. Det ingår i det kosmiska ändamålet att ett visst antal människor skall utvecklas, men inte alla, ty det skulle strida mot ett annat kosmiskt ändamål. Tydligt måste människan finnas på jorden och måste leva detta liv och lida. Men ett visst antal människor kan rymma; också detta ingår i det kosmiska ändamålet.

En och en är vi alltså inte alls viktiga för universum. Vi kan inte tala ens om mänskligheten i förhållande till världsalltet – vi kan tala endast om det organiska livet. Som jag sade, är vi del av det organiska livet, och det organiska livet har en viss uppgift i solsystemet, men det är något mycket stort i jämförelse med oss. Vi är vana vid att tänka på oss själva individuellt, men mycket snart förlorar vi den illusionen. Det är nyttigt att tänka på olika skalor; fatta något i fel skala, och ni hamnar vilse.

F. Sade ni att det var avsikten att några av oss skulle utvecklas?

S. Så vitt vi kan se, lyder det under samma lag som exempelvis trafikolyckor. Det är välkänt att i varje större stad dödas ett visst antal människor i trafiken. Vilka som skall dödas är inte bestämt, det är inte nödvändigtvis den eller den människan, utan ett visst antal. På samma sätt *kan* ett visst antal människor ha en chans att rymma – men det finns inget *måste* i detta fall. Det är skillnaden.

F. Får vi möjligheten eller måste vi skapa den trots omständigheterna?

S. Möjligheten är given. Varje normal människa har denna möjlighet. Det övriga beror på oss. En och en finns människorna till endast för sig själva. Men inte ens för sig själva tjänar de något nyttigt ändamål. Om en människa växer och blir annorlunda, kan hon såsom individ bli betydelsefull på något sätt, även om vi inte säkert kan veta det. Men detta kan avse endast en högre utvecklad människa, inte en mekanisk människa.

F. Varför vill solen, planeterna och månen ha förbindelse med varandra?

S. Allt är en enhet; det är endast för oss som tingen synes åtskilda, i verkligheten är de alla förbundna liksom olika delar av kroppen. Det är liksom blodomloppet i en organism eller savflödet i en växande gren. Det är där-

för som förbindelsen är nödvändig.

F. Hur många lagar lever en människa under?

S. Det vet vi inte. Vi kan tala endast om jorden, som lyder under fyrtioåttalagar, men man kan inte tillämpa samma skala med avseende på människan. Vi kan säga endast ungefärligt att det organiska livet står i samma förhållande till jorden som månen och därför lyder under nittiosex lagar. Men detta är endast principen. Människan lyder under många fler lagar.

F. Kan ni ge ett exempel på de fyrtioåttalagarna?

S. Det är inte fråga om att göra upp en lista utan om att förstå vad idén betyder. Människan lyder inte under lagar av en enda typ utan under lagar av många olika typer. För det första lever människan, liksom alla varelser på jorden, under fysiska lagar, vilket betyder att hon kan leva endast inom vissa gränser för temperaturen. Sedan måste det råda en viss luftfuktighet, och luften måste ha en viss kemisk sammansättning för att människan skall kunna andas den. Människan är begränsad också till ett visst slags föda, som hon kan smälta. Allt detta är lagar för människan. Om vi sedan går vidare till ganska enkla lagar, finns det till exempel vår okunnighet. Vi känner inte oss själva – det är en lag. Om vi börjar känna oss själva, så frigör vi oss från en lag. Som jag sade, kan vi inte göra upp lista över dem, ty somliga av lagarna har inget namn, men vissa känner vi till. Till exempel vet vi att alla människor lever under identifieringens lag – detta är ytterligare en lag. De som börjar minnas sig själva, börjar frigöra sig från identifieringens lag. För att kunna frigöra sig från lagar är det alltså först nödvändigt att finna en lag, som man kan befria sig ifrån, och bli fri från denna. När man sedan har gjort sig fri från denna lag, kan man finna en annan. Man befriar sig återigen, och så vidare. Detta är det praktiska sättet att studera lagar.

F. Det finns så många lagar, som vi inte kan låta bli att lyda, till exempel nödvändigheten av att sova så många timmar varje natt. Är det ett sätt att förstå i hur hög grad människan är en maskin?

S. Nej, inte riktigt, ty denna sömnens lag är en kosmisk lag. Människan är så skapt; många kosmiska lagar upprätthåller denna ordning. Men det finns lagar som hindrar oss på alla kanter eller håller oss kuvade och som inte alls är nödvändiga – det finns inget välgörande i dem och ingen kosmisk nödvändighet. Vi lyder under alldeles för många onödiga lagar och framför allt lagen om vår egen maskinmässighet. Det är i synnerhet denna som håller oss nere. Till exempel lever vi under lagen om negativa känslor – det är inte alls en nödvändig lag; vi kan leva mycket lyckligare utan negativa känslor, även om folk inte tror det.

F. Menar ni att vi måste vara underkastade alla dessa lagar?

S. Vi kan inte välja att vara eller inte vara dem underkastade. De härskar

över oss, styr och leder oss.

F. Kan vi bli fria?

S. Det kan vi – på vissa villkor. Här kommer vägarna in. De fyra vägarna är vägar för befrielse från onödiga lagar. Utan skolor kan man inte veta vilka lagar man kan bli fri från eller finna sätt att bli fri från dem. Tanken är att vi lyder under för många mekaniska lagar. Till sist kan vi göra oss kvitt några av dem genom att bli underkastade andra lagar. Det enda sättet att komma undan en lags välde är att ställa sig under en annan lag. Men detta är endast den allmänna idén. Ni kan bli visad vägen, men ni måste arbeta själv.

F. Om man i en skola godtar att det finns nya lagar, leder inte detta till endast nya ord och en ny variant av akademisk lärdom?

S. Resultatet av arbetet med en själv är inte skapandet av nya lagar utan befrielsen från onödiga lagar. Disciplin, som är nödvändig för studietiden, är endast ett medel, inte ett ändamål. När man studerar sig själv, är det nödvändigt att förstå och att vara medveten. Man kan inte rymma med blotta ord. Det är just vad som är omöjligt.

F. Beror möjligheten att uppnå ett bestående "jag" på det antal lagar man lyder under?

S. Ja. Försök finna en analogi med vad det betyder att lyda under fler lagar och färre lagar! Antag att en människa lever ett vanligt liv; sedan blir hon inkallad till militärtjänstgöring. Medan hon befinner sig i det militära, lyder hon under fler lagar. När hon fullgjort sin militärtjänstgöring, lyder hon under färre lagar. Antag nu att hon under sin tid i det militära begår ett brott och sätts i fängelse. Då lyder hon under fängeslagarna förutom de militära lagarna, hennes lands borgerliga lagar, fysikens och biologins lagar och så vidare. Detta är det slags analogi vi måste finna för att förstå tanken. Om exempelvis en människa är frisk, lyder hon under ett visst antal lagar; är hon sjuk, lyder hon under fler lagar.

F. Inte i verkligheten?

S. Jovisst. Hon måste lyda sin läkare eller läggas in på sjukhus och lyda sjukhusets lagar.

F. Om jag lider av tandvärk, vad är det då för ändamål med det?

S. Jag ser inget sådant.

F. Ingår det inte i den kosmiska planen?

S. Nej, det finns ingen plan. Ni kan inte tala om ändamål utan skala och relativitet. Det är omöjligt att samma ändamål skulle kunna tillämpas på både en stor och en liten skala. Allt har en orsak, men inte allt har ett syfte eller ändamål; ni får inte glömma skalans idé.

F. Naturen förefaller mycket orättvis och mycket grym mot människan.

S. Vad menar ni med naturen? Också en jordbävning hör till naturen. Men

för stunden använder vi ordet “naturen” om det organiska livet. Tydligt skapades den sådan den är därför att det inte fanns några andra medel. Om vi inte tycker om den, kan vi studera metoder att rymma. En och en är vi för små för att några högre makter skall känna oss. Så vem är det som är rättvis eller orättvis? Vi umgås med inbillningar. I en liten begränsad krets, i bestämda begränsade villkor, kan det finnas rättvisa och orättvisa. Men i en större skala förlorar denna idé sin mening. Det finns många sådana ideer, som har en viss mening i en liten skala men förlorar all mening i en större skala. Samtidigt är denna idé om rättvisa intressant, eftersom många människor förlorar åtskillig energi på denna punkt. Vi kan hejda detta slöseri, men vi kan inte rätta till saker och ting i världen. Hela livet från begynnelsen till änden är en orättvisa. Till exempel måste vi dö – det är synnerligen orättvist. Vi indelar saker i rättvisa och orättvisa, men med vilken rätt? Allt organiskt liv bygger på orättvisa; det är en självbärande farm för uppfödning av katter och råttor. Katter äter råttor och råttor äter katter. Vad är rättvisa bland katter och råttor? Detta är livet. Det är inte särskilt vackert. Vårt mål är att slippa ut; det är inte vår sak att känna harm, det är helt enkelt att förlora energi. Men vi får inte låtsas att fakta är annorlunda än de är.

F. Tänker ni sätta människan i samma läge som det organiska livet för övrigt?

S. Det finns ingen skillnad, förutom att andra enheter är fullt utvecklade, medan människan är utvecklad endast till hälften.

F. Hur kommer det sig att människan, som är en yttring av det organiska livet, blivit utvald att ha en chans till vidare utveckling?

S. Jag tror inte att det är en fråga om val, jag tror att denna fråga måste behandlas på ett helt annat sätt. Från denna synpunkt kan allt organiskt liv betraktas som ett långvarigt experimenterande med tanken att frambringe en självutvecklande varelse. Om människan kan nå ett högre tillstånd, är det därför att hon är så skapad – hon är skapad att vara självutvecklande. Andra varelser är endast experiment för utveckling av olika drag, de äger inte alla de egenskaper som människan äger.

Människan är en maskin, men det finns olika maskiner, och maskiner kan tillverkas för särskilda ändamål. Om en maskin används för det ändamål den är tillverkad för, är den på rätt plats, men om den är gjord för ett ändamål och används för ett annat, är den på fel plats. Människan är en särskild maskin, gjord för ett visst ändamål; hon är gjord för att vara en mottagare av vissa högre inflytanden, som kommer från världarna 3, 6 och 12, och eftersom hon kan taga emot dessa inflytanden från högre världar, kan hon bli oberoende av den värld som omger henne.

F. Hur kan människan undkomma sin belägenhet?

S. Hon kan undkomma några av lagarna. På andra nivåer lyder tingen under andra lagar.

F. Är då människan i ett högre medvetenhetstillstånd underkastad färre lagar än vi är?

S. Javisst, ty de flesta lagar vi måste lyda är resultat av vår sömn och vår omedvetenhet. Varje steg vi tar mot att bli mer medvetna gör oss friare. Antag att en människa är tillfreds med det mekaniska livet; då är hon avskuren från högre inflytanden och mottar inflytanden endast från och med värld 24. Förvisso befinner hon sig då i en sämre belägenhet än en människa som mottar inflytanden från högre världar. Lagar eller inflytanden från världarna 3 och 6 kan komma endast genom högre tankecentrum och inflytanden från värld 12 genom högre känslöcentrum.

Ni måste dessutom förstå att många inflytanden kan mottagas mekaniskt men att många andra kräver ansträngning. Vidare förblir inte inflytanden i människan sådana de är – de förvandlas i henne. Allt beror på hur de förvandlas.

F. Är människorna ansvariga för vad de gör och djuren icke ansvariga?

S. Människor 1, 2 och 3 är mindre ansvariga; människor 4 och så vidare är mer ansvariga; ansvaret växer. Ett djur har inget att förlora, men det har människan. När en människa har börjat växa, måste hon betala för varje misstag hon gör. Om man inte har någon kontroll, såsom i sömnen, har man inget ansvar, men om man har om så bara en ringa möjlighet till kontroll, en möjlighet att vara mer vaken eller mindre vaken, som i vårt fall, är man redan ansvarig.

F. Det betyder rättvisa.

S. Nej, ingen skulle kalla det rättvisa, om man måste betala för sina misstag. De flesta tycker att rättvisa är att få vad vi vill ha och inte vad vi förtjänar. Rättvisa måste betyda någon samordning mellan handlingar och handlingarnas resultat. Detta finns förvisso inte, och kan inte heller finnas, under slumpens lag – och vi lever under slumpens lag. När vi känner de viktigaste lagarna, förstår vi att vi lever på ett dåligt ställe, ett verkligt dåligt ställe. Men vi kan inte leva på något annat, så vi måste se vad vi kan göra här. Vi skall dock inte inbilla oss att saker är bättre än de är.

Denna fråga om rättvisa och orättvisa är ett mycket bra ämne för tänkandet, eftersom människor öder mycken energi på detta problem. De använder orden men gör inte reda för sig varför de kallar det ena rättvist och det andra orättvist. Men ett hänger alltid samman med ett annat, ett följer ofrånkomligt av ett annat. Det är vårt antagande att det alltid måste råda rättvisa på varje skala. Sök förklara vad som är rättvist och vad som är orättvist. Hur kan ni veta? Människor är maskiner. Hur kan maskiner vara rättvisa? Det är inte en egenskap som tillhör maskiner. Om de är an-

svariga liksom människa 5, så kan man tala om rättvisa och orättvisa; men om de handlar på det sätt som förhållanden och omständigheter gör dem, vad kan man då vänta sig? Mycket ofta bygger vår föreställning om orättvisa på en mycket inskränkt uppfattning. Vi jämför inte saker, och därför inser vi inte att det är naturens ordning. Vi kan inte tala om orättvisa så länge som vi fattar den som ett undantag. När vi ser den som regel, kan vi tänka på hur vi skall undkomma den. Det kan inte finnas någon rättvisa i vårt nuvarande tillstånd, ingen rättvisa i fängelset. Det enda man allvarsam kan tänka på, när man inser att man befinner sig i fängelse, är hur man skall rymma, inte sitta och gråta över orättvisan i fängelset. Människor är maskiner, de sätts i gång på visst sätt och rullar, och när de stöter emot en vägg stannar de och börjar rulla tillbaka. Som så mycket annat beror rättvisan på platsen. Låt oss börja placera den från systemets synpunkt. Vi utgår från systemets indelning av mänskligheten i olika kretsar. Nu ser vi var missförståndet om orättvisan uppstår. Rättvisan börjar egentligen i den andra kretsen, när människor börjar förstå varandra bättre, och det finns mer rättvisa i kretsen innanför denna och ännu mera i den innersta kretsen. I den yttersta kretsen kan rättvisan vara endast slumpartad liksom allt annat. Rättvisan är liksom många andra verkliga och inbillade ting, såsom positiva känslor, kunskap om vissa saker såsom livet efter detta, förståelse mellan människor och så vidare, som vi vill finna här i den yttre kretsen. Om de alls existerar, finns de endast i den inre kretsen men är omöjliga här.

F. Kommer tingen att förbli sådana de är, tills alla blivit medvetna?

S. Tingen kommer att förbli sådana de är, men vi kan undkomma. Det fordras mycken kunskap att veta vad vi kan undkomma och vad vi inte kan undkomma. Men den första läxa vi måste lära, det första som hindrar oss att komma undan, är att vi inte ens inser nödvändigheten av att veta vår belägenhet. Den som vet den är redan i en bättre belägenhet.

F. Om människan är analog med världarna, kan vi då förstå vilka som är människans tre lagar?

S. Ja, det kan vi. Om vi betraktar värld 6, ser vi att det finns sex ordningar av lagar, tre från världen ovan och tre egna. Vi kan därför säga att de lagar, som hör till värld 6, är hälften av det totala antal lagar under vilka den är till. Betrakta nu värld 12! Tre egna lagar utgör hälften, lika många som de andra nio lagarna, som utgör den andra hälften; och så fortsätter det, tills vi kommer till människan. Tre lagar för människan själv utgör hälften av det totala antal lagar som människan lever under. Därav ser ni att ju finare krafterna, desto färre av dem kommer till människan.

F. Varför utgör de hälften?

S. Därför att de upptar halva utrymmet och kan rent av upptaga hela, och

det kan hända att andra krafter inte verkar alls. Allt beror på vilka inflytanden vi är öppna för – högre eller lägre.

F. Ni sade att det organiska livet styres av nittiosex lagar, desamma som månen?

S. Samma antal men en helt annorlunda yttring. Det organiska livet liknar inte månen. Månen är en himlakropp, det organiska livet är en hinna på jordytan. Antalet lagar visar endast en viss enhets förhållande till det övriga men inte dess vara och beskaffenhet.

F. Sade ni att planeter påverkar situationer – krig och så vidare

S. Ja, de kan vålla krig. Hela solsystemet är en enhet, så allting däri hänger samman med kosmiska orsaker, och allt detta påverkar livet på jorden. Men när det finns orsaker, som kan vålla krig, beror det på mänsklighetens tillstånd på en viss plats vid en viss tid. Människor kan bjuda mer motstånd eller mindre motstånd. Om människor vid en viss tid i ett visst land befinner sig i ett bättre tillstånd, kan de bjuda mer motstånd.

F. Påverkar jorden månen och även de andra planeterna?

S. Ja, men vi är intresserade endast av det som påverkar det organiska livet och, genom det organiska livet, oss själva.

F. Hur kan vi pröva de godtyckliga påståendena om det organiska livets uppgift och om att månen är yngst i strålen?

S. Det finns inga godtyckliga påståenden – allt härrör från systemet. Det är inte mitt system, jag har inte upfunnit det. Enbart som teori erbjuder det inget av intresse; det är intressant endast om vi inser att det kommer från ett högre intellekt. Jag inledde med den psykologiska sidan för att ge er en möjlighet att förvärva värdering av dessa ideer. Om ni har den, så kommer ni att vara tillfreds med denna sida.

F. Arbetar vi emot naturen? Jag får ofta tanken att det är i viss mån vad vi gör.

S. Vi arbetar emot naturen, men naturen är en relativ term. I dessa koncentriskt kretsar av världar inom världar gäller att om man arbetar emot naturen, så arbetar man emot en koncentrisk krets men kanske inte emot en annan krets. Allt är inte en enda natur; man kan inte arbeta emot naturen utanför naturen; om man går utanför en natur, så är man inom en annan natur.

F. Vad finns det för stöd för antagandet att människan kan göra uppror från sin ställning i världsalltet och att detta inte är ytterligare en illusion?

S. Men det kan inte människan. Människan kan inte lämna jorden, men hon kan lyda under annorlunda lagar, medan hon befinner sig i samma belägenhet och på samma jord. Hon kan lyda under en samling lagar eller en annan samling lagar, och det går att iakttaga detta, om vi vet vad det betyder. Vi kan iakttaga att människor lyder under andra samlingar av lagar i

det vanliga livet, och när vi bevisar det om så endast i en ringa omfattning, kan vi lätt förstå att det kan gå vidare. Ni måste tänka på vad det betyder att leva under andra lagar. Även sådana vi är, har vi ett visst val, kanske inte ett fullständigt val, men vi kan förändra mycket enbart genom att välja rätt.

F. Måste man ha mycken kunskap, innan man kan välja mellan inflytanden?

S. Detta är en mycket viktig fråga, eftersom det inte är en fråga om kunskap utan om vara. Människan lever under inflytanden, som kommer från olika delar av världsalltet. I ett tillstånd vinner ett slags inflytande, i ett annat ett annat slags. I samma människas liv kan hon ena dagen stå under ett slags inflytande och nästa dag under ett annat.

F. Ställer vi oss under fler lagar på grund av den falska personligheten?

S. Alldeles riktigt, under många alldeles gagnlösa mekaniska lagar.

F. Vari ligger värdet av att studera tabeller och diagram?

S. När ni inledde studiet av systemet, måste ni ha haft många frågor och tankar om världen, om förhållandet mellan olika ting, och om er själv, i världen. Diagram och studiet av lagar ger er ett nytt synsätt: ni hade tänkt på tingen på ett sätt och nu, genom dessa diagram och principer, börjar ni tänka på ett annat sätt.

F. Bidrar denna teoretiska kunskap om kosmologin till att förståelsen växer?

S. Den är inte teoretisk, den är mycket praktisk, och den bidrar förvisso till att förståelsen växer, eftersom den lägger en fast grundval för den. Skapelsens stråle är ett system för utmönstring, förenkling – det avskaffar all kunskap som inte är praktisk. Med hjälp av skapelsens stråle utmönstrar vi ur världsalltet allt som inte står i något personligt förhållande till oss, allt som inte kan fattas praktiskt. Som jag sade: när vi studerar skapelsens stråle, använder vi skalans princip. Detta gäller vår uppfattning om tingen; och likväl, från en annan synpunkt, gäller det också tingen själva. Det är detta man måste förstå: det är inte enbart subjektivt, ty ting i olika skalor lyder under olika lagar.

Dessutom är alla stora ideer, såsom de om skapelsens stråle och världsalltets grundläggande lagar, nödvändiga, emedan de håller vår tanke i rätta banor. De får den att inte spridas utan resultat, så att även de främjar själv-erinring. Om man sätter dem åsido, om man försöker endast minnas sig själv och utesluter alla andra ideer, blir det inget av det.

*

Nu måste vi tala om de materier världsalltet består av. Alla materier av

den värld som omger oss, den föda vi äter, det vatten vi dricker, den luft vi andas, de stenar våra hus är byggda med, vår egen kropp – är genomträngda av alla de materier som finns i universum. Man behöver inte studera eller analysera solen för att finna solmateria; denna materia finns i oss själva, den är resultatet av våra atomers delning. Likaledes har vi inom oss materier av alla andra världar. I detta avseende är människan sannerligen ett universum i miniatyr; hon har inom sig alla de materier universum är sammansatt av; samma krafter, samma lagar som styr hela världens liv verkar i henne. Alltså, som jag sade, studerar vi världsalltet genom att studera människan och tvärtom.

Men en fullständig parallell mellan människan och världsalltet kan dragas endast om man fattar människan i ordets fulla bemärkelse, det vill säga en människa, vilkens inneboende förmågor och möjligheter har utvecklats. En underutvecklad människa, en människa, som inte har fullbordat sin evolution, kan inte fattas som en fullständig bild av världen – hon är en ofullbordad värld.

Som tidigare sagts, är lagarna överallt desamma, på alla plan. Dessa samma lagar, som kommer till synes i olika världar, det vill säga under olika villkor, alstrar olika fenomen. Studiet av lagarnas förhållande till de plan, på vilka de kommer till synes, för oss till studiet av relativiteten.

Om vi utgår från skapelsens stråle, måste vi komma ihåg att världarna har förbindelse med varandra och påverkar varandra i enlighet med tre-talets lag. Med andra ord frambringar de tre första världarna sammantagna det fenomen som påverkar de följande världarna och så vidare. I de första tre världarna är det absoluta ledaren för den aktiva kraften, värld 3 ledaren för den passiva kraften och värld 6 ledaren för den neutraliserande kraften. Med andra ord är det absoluta kol, värld 3 syre och värld 6 kväve.

Om vi sätter de tre krafterna i en följd enligt den ordning vari de förenas, får vi ordningen 1, 2, 3; men de materier som tjänstgör som ledare för dessa krafter står enligt sin täthet i ordningen: kol, kväve, syre. När trekraften begynner formas, står de alltså i ordningen 1, 3, 2. När materierna står i denna ordning, frambringas fenomen. Men för den efterföljande skapelsen, för bildandet av nästa trekraft, måste kvävet liksom återvända än en gång till den tredje platsen, till ordningen 1, 2, 3, och på detta sätt bli kol i nästa trekraft, ty den andra trekraften stammar från den första trekraftens neutraliserande kraft, som blir aktiv. Detta materiernas platsbyte inom trekraften är ett slags kosmisk dans, som alstrar verksamhet.

Låt oss nu försöka se hur krafter, som utgår från det absoluta, för att kunna yttra sig i värld 3 först måste gå igenom värld 6. En analogi visar oss alldeles tydligt att denna kraftriktning är nödvändig. Som jag sade, kan människans vilja påverka en litet stycke vävnad i någon del av krop-

pen. Men en vävnad består av celler. För att påverka vävnaden måste människans vilja först påverka de celler som sammansätter just detta stycke vävnad. Denna vävnad är en annan värld än cellernas, men samtidigt existerar inte vävnader åtskilda från celler, ty de består av celler.

Värld 3 är en värld som är skild från värld 6, och samtidigt består den av världar 6, det vill säga världar som liknar vår vintergata. För att kunna påverka någon del av värld 3 (alla världar), måste det absoluta alltså först påverka ett visst antal världar (alla solar), som värld 3 är sammansatt av.

I krafternas överföring står alltså världarna 1, 3, 6 först i ordningen 1, 3, 6, sedan i ordningen 1, 6, 3 och sedan, för en ytterligare kraftöverföring, måste de återupptaga ordningen 1, 3, 6. I nästa trekraft är vintergatan kol, solen syre och planeterna kväve. Eftersom kväve står emellan kol och syre, måste den kraft som kommer från vintergatan, det vill säga från stjärnorna, först gå genom planeterna för att nå solen.

Detta kan vid första anblicken förefalla egendomligt, men om vi visualiserar solsystemets byggnad, ser vi alldeles tydligt att det inte kan vara annorlunda. Här behövs inga analogier. Föreställ er solen omgiven av planeter, som kretsar runt den; i fjärran någon grupp stjärnor, varifrån inflytanden utgår mot solen. Men solen står inte stilla; vi vet att den rör sig; planeterna, som löper runt den, rör sig med den i rymden, varvid envar av dem genom sin rörelse bildar en spiral runt den centrala solaxeln, så att denna centralaxel är helt innesluten i planeternas spiraler och inget inflytande kan nå den utan att först gå genom planeternas värld, det vill säga tränga igenom spiralens ringar.

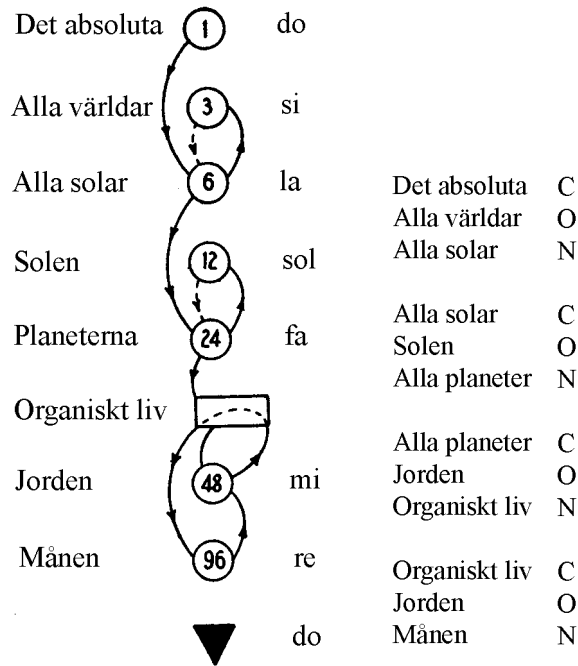
Vidare måste planeterna, som blir kol i tredje trekraften, finna motsvarande syre och kväve. I vår skapelsens stråle är syret jorden. Men det finns inget kväve i den astronomiska skapelsens stråle. Därför kan planeterna inte överföra sitt inflytande direkt till jorden, och för att möjliggöra kraftöverföringen mellan planeterna och jorden skapades en särskild anordning, som utgör jordens sinnesorgan – det organiska livet på jorden.

Det organiska livet på jorden är tredje trekraftens kväve. Krafter, som kommer från planeterna, träffar först det organiska livet, som mottar dem och vidarebefordrar dem till jorden.

Om vi betänker att de sensoriska nervändarna i vår organism, exempelvis smak- och luktnervändarna, är en ytterst komplicerad organisation, förefaller det oss inte underligt att människan definieras såsom jordens sensoriska nervända.

En gräsbevuxen äng skiljer sig naturligtvis på många sätt från människan – den mottar endast vissa planetinflytanden, och mycket få av dessa. Människan mottar betydligt mer sammansatta inflytanden. Men människor är varandra mycket olika i detta avseende. Majoriteten män-

niskor har betydelse endast som massa, och endast massan mottar ett eller annat inflytande. Andra är förmögna att mottaga inflytanden individuellt – inflytanden, som massan inte kan mottaga, ty den är sensitiv endast för grova inflytanden.

Det organiska livet på jorden, vilket fullgör funktionen av tredje trekraftens kväve, är på grund av just detta faktum kolet i strålens fjärde trekraft. Med andra ord leder det den aktiva kraften, som möter med motsvarande syre och kväve. Jorden är syre och månen är kväve, varigenom det organiska livets inflytanden övergår till jorden.

Om vi nu fattar skapelsens stråle såsom delad i fyra trekrafter och håller i minnet att varje trekraft sammanfattas i ett bestämt väte, erhåller vi fyra väten eller fyra bestämda materietätheter. Dessa fyra väten kan fattas såsom motsvarande de fyra grundläggande punkterna i världsalltet. Den första motsvarar det absoluta, den andra solen, den tredje jorden och den fjärde månen.

Do	}	H6	H3	H1	Det absoluta
si					
la	}	H12	H6	H3	
sol					
fa					
--	}	H24	H12	H6	
mi					
re	}	H48	H24	H12	
do					
si	}	H96	H48	H24	Solen
la					
sol	}	H192	H96	H48	
fa					
--					
mi	}	H384	H192	H96	
re					
do	}	H768	H384	H192	
si					
la	}	H1536	H768	H384	Jorden
sol					
fa					
--	}	H3072	H1536	H768	
mi					
re	}	H6144	H3072	H1536	
do					
si	}	H12288	H6144	H3072	Månen
la					
sol	}				
fa					
--					
mi	}				
re					
do	}				
si					

Jag sade att skapelsens stråle kan fattas såsom en oktav. Efter *re*, som motsvaras av månen, har oktaven sin *do*, som också är det absoluta. Det finns därför skenbart två absoluta: det ena inleder strålen, det andra avslutar den. Det ena absoluta är allt, det andra är intet. Men det kan icke finnas två absoluta, ty enligt själva sin natur är det absoluta ett. Alltså innefattar allt intet, och intet innefattar allt. Vårt dualistiskt uppbyggda tänkande kan inte fatta motsatsernas identitet. Vi uppdelar allt, också det absoluta. I verkligheten finns det som vi kallar motsatsernas antites endast i vår föreställning, i vår subjektiva uppfattning av världen. Men även när vi förstår detta, är vi oförmögna att uttrycka denna förståelse i ord; vårt språk äger inga ord, som samtidigt kan innefatta tes och antites. Vårt tänkande kan inte fatta dem såsom en enda idé, lika litet som det kan fatta bilderna av vissa hinduiska gudar, som i sig själva förenar fullständiga motsatser.

Nu skall vi undersöka utstrålningarnas överföring mellan den kosmiska oktavens fyra grundläggande punkter. Vi fattar utstrålningarna mellan varje par punkter i form av en oktav och erhåller således tre oktaver: det absoluta – solen; solen – jorden; jorden – månen.

Man bör märka att, även om det finns sex intervaller, endast tre av dem

behöver fyllas utifrån. Intervallerna mellan *do* och *si* fylls av det absolutas vilja, av solmassans inflytande på de utstrålningar som går genom den och av jordmassans inflytande på de utstrålningar som går genom den.

Alla vätena i denna tabell står för materier vi har att göra med när vi studerar människan. Den har neddimensionerats två gånger för att innefatta endast de väten som har med människan att göra, såväl hennes yttre liv som hennes organisms inre liv.

F. Hur hänger dessa väten samman med människan?

S. Exempelvis står väte 768 för all föda vi äter; luften vi andas är väte 192, och våra intryck kan vara 48, 24, 12 och rentav 6. Vi har en oerhörd spännvidd i våra intryck, men vi kan inte välja ifråga om luft eller föda. Vi kan exempelvis inte andas väte 96, ty det är eld, glödande gaser. Vi kan inte äta H 384, ty det är vatten, och vi kan inte leva på vatten. Ni inser att denna tabell svarar mot alla våra behov; den gör det möjligt för oss att tala om alla materier i den mänskliga maskinen och att se deras inbördes förhållanden; och det möjliggör att förbinda människan med världsallet, eftersom vi kan veta från vilken nivå varje materia kommer.

Denna tabell över vätena visar inte endast tätheten för ettvar av dem utan även ursprunget till dessa olika materieskikt, som lyder under olika lagar, såsom förklarades. Väten, som kommer från plan som lyder under ett mycket litet antal lagar, nära det absolutas vilja, äger en oerhörd kraft och en oerhörd potentiell energi.

Således har vi en skala av tolv tätheter, på vilken man kan sätta all materia människan känner eller kan fatta.

Ifråga om de lägre tätheterna kan vi finna exempel såväl i människan som i världarna omkring henne. Upp till nivå H 96 eller rent av H 48 kan dessa studeras fysiskt av kemin, biologin och de andra naturvetenskaperna. Ovan H 48 kan vi studera endast psykologiska verkningar av deras närvaro eller frånvaro – med kännedom om de vätenivåer olika centra arbetar med.

Ännu högre väten är endast potentiella i människan eller finns i sådana små mängder att de är omöjliga att studera. Studiet av dessa högre väten i den omgivande världen är ävenledes utom räckhåll för uppfattningsförmågan hos människa 1, 2 och 3.

F. Hur fylls de tre intervallerna i de tre utstrålningsoktaverna?

S. Det är en kosmisk anordning, eljest kunde inte strålen finnas. De fylls av naturens krafter, alldeles som man ser det ske i vår organism: somliga intervaller i vår organism fylls av naturen, eljest kunde vi inte leva.

F. Består ett väte av tre element likaväl som av tre krafter?

S. Det består av tre krafter, som verkar genom tre element. Tre krafter kan inte verka utan tre element. Ett väte är sammanfattningen.

F. Alstrar intryck energi?

S. De är i sig energi. Varje gång vi får ett intryck, mottar vi en viss materia. Materien är inte skild från energin: där det finns materia, finns det energi, och där det finns energi, finns det materia.

*

Jag vill ge er ytterligare ett diagram, som kan hjälpa er att förstå saker. Jag sade att det organiska livet är en särskild anpassning, som fyller intervallerna mellan planeterna och jorden. Det har skapats i form av en sid- eller tilläggsoktav, som börjar i solen, *sol*. *Sol* blir *do* och ger upphov till *si* på planetnivån och sedan de tre tonerna *la*, *sol*, *fa*, vilka utgör det organiska livet på jorden. Sedan ingår sidoktavens *mi* i jorden och *re* i månen. Det organiska livet hör alltså inte till huvudoktaven utan till denna särskilda oktav, som börjar i solen. Vi vet inte vad denna oktavs *do* och *si* betyder. Av denna oktav känner vi endast *la*, *sol*, *fa* och *mi*. Också om *re* är allt vi vet att när något dör – vare sig människa eller kackerlacka – går dess själ till månen.

F. När ni säger att vi vet vad *mi* är, avser ni då jorden?

S. Nej, allt som går in i jorden – den fysiska kroppen, all fysisk materia går vid döden in i jorden.

F. Skapas själar för alla organismer?

S. Kroppen föds, och samtidigt föds även själen; den är helt enkelt en del av kroppen, osynlig, okänd för medicinen, fysiken och kemin. Men utan den kan kroppen inte existera. När kroppen dör, frigöres själen och dras till denna stora elektromagnet – månen.

F. Jag förstår alltjämt inte det organiska livets inflytande mellan planeterna och jorden. Verkar det i båda riktningarna?

S. Försök att utgå från vad ni kan förstå, och senare kommer er förståelse att öka. Ingen kan förstå allt med en gång. Att förstå betyder att sammanbinda. Det organiska livet överför planetinflytanden till jorden. Processen går faktiskt åt båda hållen, men vi kan inte se någotdera. Vi måste fatta den som en teori, men vi kan finna analogier. Vi kan se hur det organiska livet förvandlar inflytanden som kommer från solen och vilken stor uppgift det har i jordskorpans struktur. Exempelvis är matjorden resultatet av daggmaskarnas arbete; bergoljan resultatet av samlade lämningar av fiskar och andra havsorganismer; stenkolet resultatet av skogar; kalken resultatet av korallöar; allt detta är resultat av det organiska livet som blivit kvar i jorden. Detta visar hur *mi* går in i jorden. Allt detta är sidoktavens *mi*, varav *la-sol-fa* är det organiska livet, när det lever. Detta visar hur det organiska livet förvandlar solens inflytanden. Vi ser inte hur det förvand-

do	①	
si	③	
la	⑥	
sol	⑫	do
fa	⑲	si
la sol fa		
mi	⑳	mi
re	㉔	re

lar planetinflytanden, men vi kan taga analogin med solens inflytanden. Detta visar att det organiska livet sammanhänger med både planeterna och solen och förvandlar planetinflytanden liksom det förvandlar solinflytanden.

F. Är skapelsens stråle mekanisk?

S. Inte hela strålen. När den når oss, är förvisso alla lagarna mekaniska på vårt plan.

F. Hur är det möjligt att en mekanisk stråle kan skapa en maskin, som är i stånd att förvärva en bestående vilja?

S. Ni måste komma ihåg att skapelsens stråle begynner medvetet, och i utgångspunkten finns det tydligen planer för allt eller kanske vissa planer utvecklas gradvis längre nere. Men i de fyrtioåtta lagar, som verkar på jorden, finns det tre lagar från värld 3, vilka lyder under det absolutas direkta vilja. Lagar, som kommer från olika plan, är inte lika mekaniska; somliga är mer mekaniska, andra mindre. Om vi tar sidoktaven, som utgår från solen – det organiska livets oktav –, inser vi att solen står mycket högre än jorden och att det tydligen är möjligt att i denna oktav skapa möjligheter till utveckling. Om alltså människan kan betraktas som ett frö, har hon inom sig möjligheten att växa. Hon är inte endast vad hon synes vara; det finns hos henne något som inte syns – denna dolda möjlighet till utveckling. Vi kan förstå detta förhållande mellan mer mekaniskt och mindre mekaniskt endast inom oss själva. Vi vet hur mekaniska vi är och att vi, om vi arbetar, kan bli mindre mekaniska. Detta är det enda sättet att studera maskinmässigheten.

F. Om människan, såsom en del av det organiska livet, fyller ett ändamål i världsalltets plan, vilket ytterligare ändamål kan hon då fylla genom att vinna medvetenhet?

S. Det beror på vad vi vill. Man kan vara nöjd med vissa av naturens ändamål eller man kan ha sina egna ideer. Genom att bli medveten kan man tjäna sitt eget ändamål, men om man inte är medveten, kan man tjäna endast naturens ändamål. Naturen vill att människan förblir sådan hon är, blir kvar i sin ställning. Detta är grunden till att endast ett fåtal kan undkomma, och de kan undkomma endast därför att människan är mycket liten.

F. Skulle ni då säga att nittionio människor av hundra har oddsen emot sig?

S. Det finns ingen definitiv statistik om detta. En mycket liten minoritet har möjligheten av utveckling.

F. Jag har förstått att det absoluta inte kan veta något om människan. Är det absurt tro att det kan finnas ställföreträdande makter, som förmår intressera sig för människan?

S. Inte nödvändigtvis ställföreträdande makter, men särskilda makter. Otvivelaktigt måste det finnas makter, som intresserar sig för människan, men vi har ingen direkt kontakt med dessa makter. Vi känner dem inte intellektuellt och vet inte hur vi skall nalkas dem. De framträder i denna lilla oktav, som börjar i solen. Solen frambringar *do* på sin egen nivå och *si* på planeternas nivå. Dessa två toner är det organiska livets ursprung och förmodligen dess styrande princip. När vi vet vad *do* och *si* är, kommer vi att veta om dessa makter.

Det finns två saker, som vi alltid måste komma ihåg om denna lilla sid-oktav: för det första att den inte kan mätas med samma mått som skapel-sens stråle, ty den är på en helt annan skala; för det andra måste vi alltid komma ihåg att vi inte vet vad *do* och *si* på denna oktav är. När vi tror att livet började här på jorden genom någon process, kanske vi tror att vi vet vad det är, men när vi får höra att det inte börjar på jorden, inser vi att vi inte vet.